
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej do spraw adwokatów

---

Palestra nr 2, 70-74

1956

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

żają gotowość wpłacenia honorarium po pomyślnym przeprowadzeniu sprawy z otrzymanych sum z tytułu zaległych rent.

W pewnych przypadkach klienci zobowiązań swych, mimo pomyślnego przeprowadzenia sprawy i otrzymania zaległych rat rentowych nie honorują.

Pismem okólnym Nr 21 z 29.VI.1956 r. Min. Pracy i Opieki Społ., Zarząd Rent. zarządziło, by Wydziały Rent i Pomocy Społecznej Prezydów Rad Narodowych przekazywały do Zespołu Adwokackiego kwotę należnego honorarium z zaległej renty przypadającej klientowi. Przekaz taki nastąpi na wniosek Zespołu Adwokackiego poparty upoważnieniem klienta do podjęcia należnego honorarium z przysądzonej na jego rzecz renty.

Zespoły winny więc w przypadkach kredytowego przyjmowania spraw o renty i zaopatrzenia przed sądami ubezp. społ. uzyskiwać od klienta pisemną zgodę na pobranie honorarium z przysądzonej renty, a następnie po zapadnięciu wyroku zasądzonego rentę -- kierować do właściwego Wydziału Rent i Pomocy Społecznej wniosek o przekazanie do Zespołu odpowiedniej kwoty, dołączając zgodę klienta

S. G.

IV Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej do spraw adwokatów

I.

ORZECZENIE

z dnia 27 stycznia 1956 r.

(W.K.D. 76/54)

Nieuczestniczenie w rozprawach i zaniechanie wniesienia środka odwoławczego od niekorzystnego dla klientki wyroku bez porozumienia się z klientką i bez uzyskania jej zgody na rezygnację ze środka odwoławczego — stanowi rażąco naruszenie obowiązków zawodowych adwokata.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna do spraw adwokatów w Warszawie po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. Y z odwołania obwinionego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do spraw adwokatów w Zielonej Górze z dn. 21 czerwca 1954 r. K. D. 12/53 zaskarżone orzeczenie zatwierdziła.

Z u z a s a d n i e n i a :

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do spraw adwokatów w Zielonej Górze z 11 czerwca 1954 r. obwiniony adwokat skazany został z

art. 95 ustawy o ustroju adwokatury z dnia 27 czerwca 1950 r. na karę nagany za to, że występując w procesie rozwodowym X ca X jako pełnomocnik pozwanej nie dopełnił swych obowiązków zawodowych przez nieuczestniczenie w rozprawach i niewniesienie od niekorzystnego dla pozwanej wyroku Sądu Wojewódzkiego w Zielonej Górze środka odwoławczego - rewizji.

Od powyższego orzeczenia odwołał się obwiniony, wnosząc o wymierzenie mu łagodniejszej kary dyscyplinarnej.

Wniosek o złagodzenie kary obwiniony uzasadnił tym, że uważał swoje pisemne uczestnictwo w sporze za wystarczające i że będąc przekonany o słuszności zapadłego wyroku nie uważał za konieczne zaskarżyć go w drodze rewizji.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zwała co następuje:

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna słusznie podniosła, że czynności adwokata w procesie polegają nie tylko na wnoszeniu pism procesowych, lecz również na osobistym uczestnictwie w rozprawach.

Obowiązek ten ciążył na obwinionym

tym więcej z tego powodu, że zastępował stronę, która zamieszkiwała poza granicami kraju i w związku z tym nie miała możliwości osobistego dopilnowania procesu. Obecność obwinionego mogła mieć znaczenie zwłaszcza na rozprawie w dniu 29 maja 1951 r. na której przeprowadzono dowód z przesłuchania powoda. Na rozprawie tej miały obwiniony możliwość strzeżenia interesów pozwanej, której był pełnomocnikiem przez odpowiednie zadawanie pytań.

Jeżeli natomiast obwiniony miał przeskody w osobistym udziale w rozprawach, natenczas winien był przedsięwziąć kroki w kierunku wyznaczenia w zastępstwie innego adwokata, czego jednak nie uczynił.

Rażące zaniedbanie przez obwinionego swych obowiązków przejawiało się również w zaniedbaniu wniesienia środka odwoławczego od zapadłego w sprawie wyroku, który w rzeczy samej był niekorzystny dla pozwanej. Z akt bowiem sprawy wynikało, że powód po opuszczeniu pozwanej i przybyciu do Polski żył z inną kobietą, z którą, korzystając z uprawomocnienia się wyroku rozwodowego, zawarł następnie małżeństwo.

Zachodziły więc wszelkie warunki do przyjęcia, że wyrok rozwiązujący małżeństwo z wyłączonej winy pozwanej był niesłuszny.

Dla należytego zabezpieczenia praw pozwanej należało zwrócić się do Sądu z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku i w międzyczasie skontaktować się z pozwaną celem ewentualnego przyjęcia od niej dalszych zleceń.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sprawy, Wyższa Komisja Dyscyplinarna uznała wymierzoną obwinionemu karę za współmierną jego winie i orzekła, jak w sentencji.

II.

ORZECZENIE

z dnia 27 kwietnia 1956 r.

(W.K.D. 28/56)

Samo wypowiedzenie pełnomocnictwa do obrony oskarżonych przed sądem wojewódzkim jako sądem I-ej instan-

cji, gdzie obrona jest obowiązkowa, bez zawiadomienia tegoż sądu o wypowiedzeniu pełnomocnictwa, nie jest wystarczające i nie zwalnia obrońców od obowiązku stawienia na rozprawę, jeżeli oskarżeni nie ustanowili nowych obrońców albo gdy sąd nie wyznaczył ich z urzędu. Niestawienie się w tych warunkach obrońców na rozprawę, którą sąd był zmuszony z tego powodu odroczyć — stanowi poważne naruszenie obowiązków zawodowych adwokata.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna do spraw adwokatów w Warszawie po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adwokatów A. i B. z odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w Rzeszowie od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do spraw adwokatów w Rzeszowie z dn. 29 października 1955 r. K. D. 10/55 — o r z e k ł a :

- 1) uchylić zaskarżone orzeczenie;
- 2) uznać adw. adw. A. i B. winnymi tego, że w czerwcu 1955 r. w C. postąpili przeczenie ze swymi obowiązkami zawodowymi przez to, że jako obrońcy z wyboru oskarżonych X. i Y. w sprawie karnej toczącej się przed Sądem Wojewódzkim w Rzeszowie, bez zawiadomienia tego Sądu o wypowiedzeniu pełnomocnictwa do obrony oraz bez usprawiedliwienia swej nieobecności nie przybyli na rozprawę wyznaczoną na dzień 20 — 21.VI.1955, czym udaremniili rozprawę, —

i z mocy art. 95 u. o u. a. skazać każdego z wyżej wymienionych obwinionych na karę upomnienia.

Z u z a s a d n i e n i a :

Komisja Dyscyplinarna I instancji uniewinniła adwokatów A. i B. na tej podstawie, że wypowiedziawszy pełnomocnictwa swym klientom X. i Y. byli oni przeświadczeni, że oskarżeni zapewnią sobie obronę przez powierzenie sprawy innym adwokatom.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna poglądu takiego podzielić nie mogła. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wcale na takie przeświadczenie nie pozwala. Na odwrót — z uwagi na to, że obrona oskarżonych X. i Y. przez adwokatów była przed Sądem Wojewódzkim

jako sądem I instancji obowiązkowa — należało się liczyć, że oskarżeni mogą być w dniu rozprawy pozbawieni obrońcy, co sparaliżuje prawidłowe prowadzenie postępowania sądowego i co też w samej rzeczy istotnie nastąpiło. Należy ponadto stwierdzić, że gdyby obwinieni zawiadomili niezwłocznie o wypowiedzeniu pełnomocnictw Sąd Wojewódzki (a było ku temu dość czasu), to Sąd niewątpliwie wyznaczyłby dla X. i Y. innych obrońców z urzędu i prawidłowe prowadzenie rozprawy zostało by zabezpieczone.

W tych warunkach Wyższa Komisja Dyscyplinarna uznała, adwokatów A. i B. za winnych zarzucanego im czynu, a przy wymiarze kary uwzględniła na korzyść obwinionych ich dotychczasową niekaralność dyscyplinarną.

III.

ORZECZENIE

z dnia 30 marca 1956 r.

(W.K.D. 30/55)

Adwokat, ustanowiony przez radę adwokacką z urzędu pełnomocnikiem osoby zwolnionej od kosztów sądowych w jej sprawie przed okręgowym sądem ubezpieczeń społecznych, winien ją zastępować bezpłatnie, a zarachowanie przesłanej do zespołu przez tę osobę kwoty na poczet wynagrodzenia nie znajduje żadnego uzasadnienia w obowiązujących przepisach.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna do spraw adwokatów w Warszawie po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. Z. z odwołania obwinionego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do spraw adwokatów w Krakowie z dnia 16 września 1954 r. K. D. 8/54 zaskarżone orzeczenie zatwierdziła.

Z u z a s a d n i e n i a :

Wyższa Komisja Dyscyplinarna do spraw adwokatów, rozpoznając odwołanie obwinionego, zważyła co następuje:

Odwołanie nie może odnieść skutku. Komisja pierwszej instancji ustaliła zgodnie z materiałem sprawy, że obwi-

niony został wyznaczony w 1952 r. przez Radę Adwokacką w sprawie przed Okręgowym Sądem Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie o rentę pełnomocnikiem X., któremu przyznano zwolnienie od kosztów sądowych Otrzymaną w związku z tym od X kwotą 102 zł 50 gr przekazem pocztowym obwiniony przekazał zespołowi, którego jest członkiem, a następnie dopuścił do tego, że tę kwotę zarachowano na jego wynagrodzenie.

Słusznie przeto Komisja pierwszej instancji, opierając się na powyższych ustaleniach, uznała obwinionego za winnego tego, że będąc wyznaczonym przez Radę Adwokacką w 1952 r. pełnomocnikiem zwolnionego od kosztów sądowych X. w sprawie przed Okręgowym Sądem Ubezpieczeń Społecznych — swoim zachowaniem się i brakiem zainteresowania dla sprawy przesłanej kwoty 102 zł 50 gr i sposobu jej przeksięgowania z konta rozliczeniowego na wynagrodzenie spowodował zarachowanie tej kwoty na swoje wynagrodzenie mimo, że winien był zastępować X. bezpłatnie.

Powyższy czyn, jak trafnie uznała Komisja pierwszej instancji — jest przewinieniem dyscyplinarnym w rozumieniu art. 95 Ustawy o ustroju adwokatury.

Nie powinno budzić wątpliwości, że obwiniony jako praktykujący adwokat był zorientowany co do zakresu uprawnień pełnomocnika, ustanowionego w procesie cywilnym, toczącym się przed sądem szczególnie, dla strony, której przyznano zwolnienie od kosztów sądowych, a zatem dla strony, która z uwagi na swoje warunki materialne nie była w stanie ponieść kosztów procesu, w tym wynagrodzenia adwokata, bez uszczerbku dla utrzymania koniecznego własnego i rodziny. Obwiniony nie miał przeto prawa przyjmowania od X. żadnego wynagrodzenia za prowadzenie sprawy. Skoro zaś X. przesłał pod adresem obwinionego kwotę 102 zł 50 gr — najprawdopodobniej przez nieświadomość, to obowiązkiem obwinionego było, jeśli zdecydował się tę kwotę przekazać do kasy zespołu, dopilnować, by zespół tę kwotę bez zwłoki zwrócił X. jako nienależną wpłatę. Pobieranie wynagrodzenia za prowadzenie sprawy cy-

wilnej od strony, której Sąd przyznał zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowił adwokata z urzędu, nie znajdując żadnego uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawnych, a w szczególności w przepisach prawa o Sądach Ubezpieczeń Społecznych, które obwiniony winien znać.

Odmienne poglądy obwinionego, wysuwany w odwołaniu, jest nietrafny.

Bez znaczenia jest dla wyniku sprawy podniesiona w odwołaniu przez obwinionego okoliczność, że gdy w 1953 r. kierownik zespołu wysunął sugestię, by kwotę 102 zł 50 gr zwrócić X. obwiniony na to wyraził zgodę — skoro miał to miejsce już po złożeniu przez X. skargi do Rady Adwokackiej i podaniu jej treści do wiadomości obwinionego, co wynika z materiału sprawy.

Nie usprawiedliwia też postępowania obwinionego okoliczność, że kierownik zespołu reprezentował pogląd, iż strona zwolniona od kosztów, jeśli chce — to może płacić. Takie stanowisko nie znajduje żadnego uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawnych, jak wyżej wykazano.

IV.

ORZECZENIE

z dnia 14 marca 1956 r.

(W.K.D. 26/56)

W przypadku przekazania w trybie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.VIII.1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) sprawy dyscyplinarnej z właściwej miejscowo — wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej do innej wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej funkcje oskarżyciela przed tą ostatnią komisją sprawuje rzecznik dyscyplinarny właściwej miejscowo — wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna do spraw adwokatów w Warszawie na posiedzeniu w dniu 14 marca 1956 r. rozpoznał sprawę dyscyplinarną z odwołań: Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w Szczecinie oraz obwinionego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do spraw adwo-

katów w Poznaniu z dnia 10 grudnia 1955 r. K. D. 15/55 p o s t a n o w i ł a :

oddalić zarzut obwinionego, że odwołanie zostało wniesione przez niewłaściwego Rzecznika Dyscyplinarnego.

U z a s a d n i e n i e :

Akt oskarżenia przeciwko obwinionemu jako członkowi Izby Adwokackiej w Szczecinie został wniesiony przez Rzecznika Dyscyplinarnego tej Izby. Wskutek wyłączenia członków Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w Szczecinie — Wyższa Komisja Dyscyplinarna postanowieniem z dnia 4.X.1955 r. przekazała sprawę do rozpoznania w całości Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w Poznaniu. Komisja ta rozpoznała sprawę w dniu 10.XII.55 r., przy czym odmówiła dopuszczenia do udziału w sprawie Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w Szczecinie. Od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w Poznaniu wniósł odwołanie Rzecznik Dyscyplinarny Rady Adwokackiej w Szczecinie. Rozpoznając zarzut obwinionego Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

Przekazanie sprawy do rozpoznania innej komisji dyscyplinarnej w trybie § 1 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.VIII.1950 r. (Dz. U. Nr 35, poz. 320) dotyczy wyłącznie oznaczenia właściwości organu powołanego do rozpoznania sprawy, jakim jest komisja dyscyplinarna i nie może dotyczyć właściwości rzecznika dyscyplinarnego, który w myśl § 5 cyt. wyż. Rozporządzenia działa z ramienia Rady Adwokackiej, która go wyznaczyła i jest związany poleceniami tej Rady co do prowadzenia dochodzenia oraz wniesienia odwołania. Obwiniony pozostaje nadal członkiem Izby Adwokackiej w Szczecinie i podlega ogólnej represji w tejże Izbie. W myśl art. 106 ust. 1 Ustawy z dnia 27.VI.1950 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. Nr 30, poz. 275) oskarżycielem przed wojewódzką komisją dyscyplinarną jest rzecznik dyscyplinarny wyznaczony przez radę adwokacką. Jest oczywiste, że chodzi tu o rzecznika dyscyplinarnego wyznaczonego przez radę adwokacką tej izby, do której należą

obwiniony. Z tych względów należy uznać, że odwołanie zostało wniesione przez właściwego rzecznika dyscyplinarnego.

V.

ORZECZENIE

z dnia 21 maja 1956 r.
(W. K. D. 110/55)

Pobranie przez adwokata od klienta poza zespołem jakkolwiek wpłat przeznaczonych na wynagrodzenie adwokackie czy też koszty w sprawie

bez ich odprowadzenia do zespołu stanowi poważne naruszenie obowiązków adwokata.

Również ciężkim naruszeniem obowiązków adwokata działającego w charakterze pełnomocnika sprzedawcy i jako autora projektu umowy jest — niezależnie od ewentualnego przestępczego charakteru takiego działania — świadome podanie notariuszowi sporządzającemu akt kupna - sprzedaży nieruchomości ceny sprzedażnej niższej od — rzeczywiście ustalonej przez strony.

V. Przepisy o ukonstytuowaniu Naczelnej Rady Adwokackiej

I. R E G U L A M I N

NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ

uchwalony przez Wydział Wykonawczy N.R.A. dnia 19 września 1956 r. zatwierdzony przez Ministra Sprawiedliwości pismem z dnia 24 września 1956 r. Nr A.4241/56.

§ 1.

Powołane w niniejszym regulaminie artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. Nr 30. poz. 275). a paragrafy — paragrafy tego regulaminu.

C Z Ę Ś Ć I

WYDZIAŁ WYKONAWCZY

§ 2.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej składa się z 10 osób: siedmiu adwokatów z Warszawy wybranych przez zgromadzenie dziekanów rad adwokackich w myśl art. 35 oraz trzech adwokatów wybranych przez plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej spośród pozostałych jej członków.

§ 3.

Do ważności uchwał Wydziału Wykonawczego N.R.A. jest wymagana obecność co najmniej połowy jego członków. w tym prezesa lub wiceprezesa.